

El Govern zombi

«El Govern Aragonès està sentenciat. Podrà continuar tirant com a zombi, però això espantarà petits i grans»

Toca recordar coses bàsiques, benvolgudes lectores i benvolguts lectors. Dispenseu-me l'exercici, el moment és el que és. Primera: un govern (qualsevol govern) és un òrgan col·legiat i això implica una responsabilitat compartida dels seus membres respecte de tot el que fa i diu. Segona: un govern de coalició (qualsevol govern de coalició) viu en tensió, però aquesta no pot atacar el centre de gravetat del seu funcionament. I tercera: el Govern Aragonès té en la taula de diàleg i negociació el seu objectiu principal, la qual cosa implica que tots els consellers (del partit que siguin) han d'assumir l'esforç de l'aposta, altrament no es pot fer camí. Tot això és de manual. A Catalunya, podem fer veure que no ho sabem.

El consultor finlandès -el que ens mira de fora estant- no dona ni un mes de vida a l'executiu integrat per ERC i Junts després de l'episodi de la taula de diàleg. El finlandès aplica paradigmes lògics. La trifulga dels membres de la delegació catalana de la taula ha convertit la desconfiança en una altra cosa: podem dir-ne deslleialtat o el terme que vulgueu. Quan Junts fa aquest torcebraç al president, engega una batalla que afebleix objectivament el conjunt del gabinet català i que canvia l'escala de les tensions internes entre socis: Aragonès mostra la seva autoritat i els juntaires queden fora de la foto, la ferida que en resulta és profunda. No és una topada entre consellers de color diferent per un solapament de competències o per un malentès de protocol. És una mostra irrefutable que no poden governar plegats. És la prova que no hi ha una mínima solidaritat interna per fer res. No sembla esperable que Junts modifiqui la seva posició.

Què en guanya Junts de fer el que ha fet? A la curta, res. A la llarga, va preparant l'argumentari per acusar els republicans quan arribi l'hora d'examinar els fruits de la taula de diàleg. Si Junts ho supedita tot a carregar-se de raons per denunciar el pragmatisme dels seus socis com a traïció, és incongruent que es mantingui dins del gabinet, sobretot quan el president els ha fet més petits i més secundaris des de dimecres. El partit de Puigdemont no viu en el present, la seva tàctica està orientada a predominar en un paisatge futur de fracàs de les expectatives de màxims. La profecia autoacomplerta és el somni humit de Waterloo, l'oportunitat de tornar a passar per davant d'ERC a cavall del ?jo ja ho deia?. Mentrestant, Junts s'aboca a una felicitat irrellevància malhumorada, amanida per la gestualitat i el simbolisme que alimenten les xarxes socials de la mateixa parròquia.

Com serà la cohabitació d'ERC i Junts a partir d'ara? El temps se'ns farà llarg. Aquest és ja oficialment un Govern rebentat, avariament, trencat. És descoratjador que la cohesió formal (ja no dic la real) del consell executiu hagi durat tan poc i tot sigui tan feble. A vegades, hom diria que el partit de Puigdemont té unes ganes boges de passar a l'oposició, però no ho fa: el gen convergent malda per sobreviure dins de l'olla de grills, igual que els càrrecs que hi militen, sempre prestos a recordar que, a fora, fa molt de fred. Jordi Puigneró, convergent de tradició i home de confiança de Waterloo, viu travessat per totes les tensions d'una amalgama que voldria assajar el rupturisme sense perdre les nòmines que depenen de l'erari.

No puc deixar de pensar en el conseller Giró, com a metàfora dels límits impossibles de Junts. Què passa pel cap del titular d'Economia quan observa la foto solemne on els seus no hi surten? Quan fas un moviment polític que acaba col·locant-te en una posició pitjor de la qual estaves, has de concloure que no llegeixes bé les coordenades, que potser has perdut la brúixola. Tinc un gran respecte per Jordi Sánchez com a elaborador d'estratègies, per això m'agradaria saber com l'han convençut que mogui la fitxa d'una manera tan impròpia de qui sap perfectament la diferència entre presència i absència, de qui sap molt bé que en política no es pot deixar mai cap espai buit.

El Govern Aragonès està sentenciat. Podrà continuar tirant com a zombi, però això espantarà petits i grans. Ser un zombi només té gràcia quan arriba Tots Sants. Alguns dirigents independentistes no han entès encara la diferència abismal entre exercir alguna forma de poder i no fer-ho. Són, paradoxalment, aquells independentistes que provenen -la majoria d'ells- d'un món que va tenir la presidència de la Generalitat durant vint-i-tres anys.